

VIENTELIAI DALYKAI, KURIUŠ PRISIMENU

Pabudau tik su pustrečio prisiminimo.

Kažkas buvo labai blogai. Privalėjau prisiminti daug daugiau. Mano galvelė sukurta saugoti milijonus prisiminimų, be to, neatidėliotiniems atvejams turiu papildomos vietos kairiajame sėdmenyje.

Pirmasis prisiminimas yra penkiolikos sekundžių trukmės. Mergaitė nuplėšia man nuo veido vyniojamąjį popierių ir sušunka iš laimės, jos akys spindėte spindi. Tamsūs mergaitės plaukai surišti į kuodą, o jos šypsena tokia plati, kad beveik siekia ausis.

Mergaitei ant kaklo kabo plaštakės formos pakabutis su šešiolika mažyčių žalių, raudonų, geltonų ir mėlynų brangakmenių, akinamai spindinčių papuošalo sparneliuose.

Ši mergaitė – pirmas žmogus, kurį prisimenu.
– Žaislinis robotukas! Ačiū, močiute! – džiugiai
sušunka ji.

Už mergaitės stovi besišypsanti žilaplaukė
moteris, šalia kabo balionai su užrašu: „Laimingo
septintojo gimtadienio!“ Tikriausiai ši moteris ir
yra „močiutė“.

– Pamaniau, kad geriausia dovana mano žaviai
ir mielai Betei bus žavus ir mielas robotukas, –
sako ji.

Štai kaip sužinau, kad mergaitė vardu Betė.

– Ačiūačiūačiūačiūačiū! – dėkoja šioji.

Veidrodyje pamatau savo atvaizdą. Aš truputį
žemesnis už mergaitę. Mano sidabriškai žalias
kūnas lemputės formos, turiu apvalainą ir
tvirtą, bet minkštą paliesti ar apkabinti pilvuką.
Pakrutinu savo keturis apskritus pirštukus.
Nepamiklinu kojų pirštų, nes jų neturiu, yra tik
kūgio formos kojos.

– Ak, tik pažvelk į jo veidelį! – šaukia Betė. –
Man jis patinka!

Mano galva plataus ovalo formos, su lygiu išlenktu ekranu priekyje. Mažyčiai spalvoti šviečiantys taškeliai susilieja ekrane ir jame sušvinta pieštinis veidelis.

Kai sumanau nusišypsoti, ekrane atsiranda giedros žydros akys ir šilta oranžinė šypsena.

Betė ir jos močiutė juokiasi, juokiasi, juokiasi ir...

Prisiminimas baigiasi.

Antrasis prisiminimas yra trumpesnis nei pirmas, tik septynių sekundžių trukmės. Jame irgi matyti Betė, bet dabar ji gerokai aukštesnė už mane ir jos plaukai truputį ilgesni. Mergaitė vėl pasipuošusi plaštakės formos pakabučiu, bet šįkart jo sparneliui trūksta akmenuko. Vadinasi, šis prisiminimas vėlesnis už pirmąjį.

Betė kikena žiūrėdama į mane, nes, dėl kažkokių priežasčių, vietoj skrybėlės dėviu vazoną, kuriame vis dar yra gėlių. Ant liemens suku spalvotą lanką, o purpurinis šuniuko formos balionas kybo ant virvelės, pririštos prie vieno iš mano pirštukų.

Betė juokiasi taip smarkiai, kad man pasidaro įdomu, ar tik ji nesprogs.

Laimė, mergaitė nesprogsta. Tik juokiasi iki pat šio prisiminimo pabaigos.

Ir paskutinis prisiminimas. Pusiau prisiminimas.

Jis prastos kokybės. Neaiškus, virpantis ir tetrunka 5,824 sekundės.

Betė daug aukštesnė nei ankstesniuose prisiminimuose. Jos veidelis vyresnis. Tikriausiai praėjo daug laiko nuo to prisiminimo, kuriame buvau su vazonu vietoj skrybėlės.

Mergaitė nesijuokia.

Bet ant kaklo ji vis dar nešioja plaštakės formos pakabutį. Matau jį kyšantį iš už storos pilkos striukės apykaklės.

Mes lauke, gatvėje. Betei už nugaros ant sienos kabo didelis ženklas – oranžinis apskritimas su baltu į šoną nukreiptu trikampiu viduryje.

Girdžiu, kaip kažkur netoliese garsiai šniokščia vanduo.

BLYKST. STRYKT. Betė pasilenkia prie manęs. Jai iš akių ritasi ašaros.

PLYKST. STRYKT. Blausi dienos šviesa sužėri plaštakės formos pakabutyje. Jame trys mažos skylutės, likusios ten, iš kur iškrito brangakmeniai. Dabar jų tik trylika.

LYKZT. STRYKT. Betė ištaria vieną žodį:

– ...mylėsiu...

Prisiminimas sustingsta.

Daugiau nieko nepamenu. Gal buvau išjungtas.

Ar lioviausi tinkamai veikęs.

Nenučiuokiu, ar ilgai tai truko. Bet žinau, kad
vėl įjungtas ištariau vieną žodį:

– Botukas.

Pamačiau, kad voliojuosi ir vartausi
didelėje šiukšlių bangoje, besiritančioje į viską
triuškinančius milžiniško metalo smulkintuvo
nasrus.

